

„To je fuk,“ zamumlala jsem, obrátila se na bok a zhasla lampičku.

Nemohla jsem usnout a sledovala, jak na hodinách na nočním stolku ubíhá čas. Za deset minut se Caleb prikradl do pokoje a posadil se na kraj matrace. Dvě minuty tam seděl a mnul si ruce, potom vklouzl vedle mě do postele.

Ani jeden z nás nic neřekl.

Byli jsme v *tom* bodě našeho vztahu, kdy bylo těžší být spolu než od sebe. Popravdě už asi měsíc jsme žili vedle sebe. Caleb byl odměřený a sama jsem se nechovala o moc lépe. Týdny jsme neměli sex. Nic mezi námi nesvědčilo o vztahu. Prostě jsme čekali, až to bude k nesnesení.

Nevydržela jsem to už ani vteřinu.

„Calebe?“

„Co?“ odsekl, jako by byl s touhle konverzací hotový dřív, než začala.

Další znamení, že jsem se chystala položit správnou otázku.

„Co děláme?“

Povzdychl si a cítila jsem, jak si přešel rukou po obličeji. „Už ani nevím, Delio.“

„Měli...“ Olízla jsem si suché rty a ztěžka vydechla. „Měli bychom se rozejít?“

Caleb se ke mně otočil. Bezmyšlenkovitě jsem natáhla ruku, abych mu z obličeje odhrnula pramen vlasů. Vzal mě za ruku, zabránil mi v tom a já se mu zahleděla do očí. V jeho tmavě modrém pohledu se zračil smutek, jako by věděl, že se k tomu schylovalo.

Věděla jsem, co řekne.

„Myslím, že jo.“

Caleb mě objal a já se rozplakala.

Překvapilo mě, že jsem smutná. Byli jsme spolu půl roku, na vysokoškolské vztahy docela úspěch, a zvykla jsem si na něj... na jeho dotek, vůni, úsměv. Bude se mi po něm stýskat, ale věděla jsem, že má pravdu. *Měli* bychom se rozejít dřív, než se začneme nenávidět, a právě k nenávisti jsme směřovali. Háдали jsme se, čekali a přáli si, aby to ten druhý ukončil. Zpohodlněli jsme a příliš jsme se báli si přiznat, že je po všem.

Až doted’.

„Mohl jsem tě milovat.“ Zlomil se mu hlas. Odtáhla jsem se a spatřila, že se mu v očích také leskly slzy. „Mohlo nám to vyjít, Delio, kdybychom se nacházeli v jiné fázi života, kdyby na nás po promoci nečekaly všechny tyhle nesmysly.“

„Já vím, že mohlo.“

Caleb si povzdychl. „Mrzí mě to.“

„Mě taky.“

„Chceš...“ Polkl. „Chceš, abych odešel?“

„Můžeš zůstat? Můžeš mě naposledy obejmout?“

Sladce se usmál a jeho úsměv mi připomněl den, kdy jsem ho poprvé potkala v univerzitní kavárně.

Usmál se na mě stejně jako teď, s batohem přehozeným přes rameno, rozčuchanými vlasy a pomačkánou, napůl rozepnutou košilí, a zeptal se mě, jestli by si mohl přisednout. Rozhlédla jsem se kolem, přesvědčená, že jde o vtip.

Byla jsem nikdo. Všichni věděli, že on byl někdo.

„Proč?“

„Cože?“ zeptal se, překvapený, že se vyptávám.

„Proč se chceš posadit tady?“

„Hm, můj batoh je těžký jako prase.“ Názorně ho přizvedl. „A v celé kavárně není nikde jinde místo. Každý se připravuje na závěrečný zkoušky a rád